

udenvidere skulde tage en ubekendt ung Mands Paastand for gode Varer, . . . det er for naivt, Barn!“

„Ærlig talt, Fa'er — er det ikke nok saa naivt at forlange anerkendende Attester af de samme Folk, som det hele Projekt er en bevidst Udfordring til. Det er jo netop den gamle byrokratiske Slendrian herhjemme, Sidenius vil tillivs, og som hans Bog er en saa vældig Anklage imod. Forresten kan jeg fortælle dig, at han allerede for længe siden har henvendt sig til vore saakaldte „fremragende“ Avtoriteter, baade Privatpersoner og offentlige Institutioner, men naturligvis alle vegne bare mødt Haan eller i bedste Fald Lige-gyldighed. Oberst Bjerregrav — du veed, Dyhrings Onkel — havde dog engang lovet at føre Sagen frem i Ingeniørforeningens Tidsskrift; men da det kom til Stykket, turde han alligevel ikke. Den Slags Folk er alle ens. Fordi Sidenius har blottet deres Kortsynethed, har de rottet sig sammen for at slaa ham ned. Jeg veed det med Vished, at man er rasende paa ham.“

„Ja, saa maa I virkelig se at overvinde den Modstand, enten paa den ene eller paa den anden Maade, . . . der er ikke andet for. Kan ikke din Ven forsøge en ny Henvendelse til Oberst Bjerregrav, som vist er en Mand med stor Indflydelse?“

„Det nytter ikke noget. Jeg veed, at det ved den omtalte Lejlighed kom til et Sammenstød imellem dem, og at Sidenius fornærmede Obersten personligt.“

„Saa kan han jo gøre ham en Undskyldning, Oberst Bjerregrav er vist ingen hævn-gerrig Mand.“

„Sidenius — en Undskyldning! Det er godt at mærke, hvor lidt du kender ham. Du kunde lige saa godt bede Kejseren af Rusland derom!“